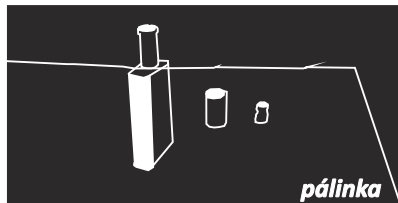

Δεν είμαστε «σινεφίλ» ούτε και «κουλτουριάρηδες».
 Δεν έχουμε δει τα άπαντα του Μπέργκμαν ούτε
 ξημεροβραδιαζόμαστε αναλύοντας το έργο του Θόδωρου Αγγελόπουλου.
 Απλά γουστάρουμε να βλέπουμε και ενίοτε να συζητάμε,
 σε δημόσιο χώρο, ταινίες που σέβονται το «κοινό» τους,
 ταινίες που απευθύνονται σε αξιοπρεπείς, ευαίσθητους, σκεπτόμενους, εξεγερμένους ανθρώπους.
 Με άλλα λόγια: «Να 'μαστε κάπου συναρμολογημένοι: έτσι εκπληρωνόμαστε:
 συνεισφέροντας τη μοναξιά μας σε μια κοινή υπόθεση».
 Κι αυτό δεν είναι λίγο στους καιρούς της απομόνωσης,
 της μεταμοντέρνας σύγχυσης κι ενός χυδαίου και ανέξοδου κυνισμού.

8³⁰ στο αυτονομο στεκι
8μμ ζωοδοχου πηγης και ισαυρων

10/5 οαίματο
 ΤΟ ΔΙΚΤΥΟ Sidney Lumet 1976

Η "ψ" ζύπνησε από ένα όνειρο ότι δήθεν κατοικούσε σ' ένα τηλεοπτικό κουτί. Σηκώθηκε κάθισμα απ' το κρεβάτι κι άνοιξε την οθόνη στο βάθος του δωματίου της. Κάτι περίεργο της μύριζε. Ίσως να ήταν σιωπηλή απόνωση που αργόσυρτα στοιχειώνει τετραγωνικά. Με τις παλάμες να σφίγγουν πνιγηρά το στόμα, είδε τρομοκρατημένη τον εαυτό της να επιδίδεται στις ίδιες μηχανικές κινήσεις της αμέσως προηγούμενης ημέρας. Στρέφοντας το πρόσωπο προς τα πάνω αντίκρισε ένα γυάλινο ταβάνι, να προμηγνύει με αναίδεια το θέαμα που αναπόφευκτα την εγκλωβίζει αόριστο...

5/4

σαββατο

ΠΙΕΤΤΕ ΕΙΚΟΝΟ ΚΟΜΜΕΤΙΟ Bob Rafelson 1970

you tell me
why I am on fire like old dry
garbage.

Γιατί όχι: από την τάξη στην ύπαιξη.

Γιατί όχι: ξεκουρόδικα πιάνα στο κέντρο μη-τόπων.

Γιατί όχι: ανυπόκριτη αμβλυνοια, σεφές πορτραίτων σε
τοιχούς.

Γιατί όχι: ατέλειματες διορθώσεις, μια καιμία δυνατότητα
επισκεκίνησης.

Όλοι σε συγκυρώνουν.
πράγμα για το οποίο εσύ
δε θα συγχωρήσεις ποτέ τον εαυτό σου.

11/4

παρασκευή

ΚΩΣΤΕ ΤΙ ΖΩΗ ΤΗΣ Jean-Luc Godard 1962

Όλα στη ζωή είναι ένα στοιχείο. Ανάμεσα από κάθε
περαστικό, ξεφυγώνει η μανία του σαν αύρα, να γίνει κάτι, να
έχει θέση. Γι' αυτόν το λόγο ο Γκοντάρ δεν μας αποκαλύπτει τα
πρόσωπα στην αρχή της ταινίας, παρό' μόνον τις πλάτες τους,
γιατί είναι η εποχή που ακόμα το στοιχείο δεν έχει μπει. Ο
πρώτος φόβος του στοιχίματος είναι ο θάνατος, που μπορεί
να συναντηθεί κανείς κάθε στιγμή· το νιώθει η ηρωίδα από την
ταινία του Νιράνερ που μόλις είδε στο σινεμά. Το τελικό
στοιχείο του Γκοντάρ όμως είναι η ταινία-συνέντευξη, για
όλους και για όλα, για τις επιλογές και την κατάληξη της ζωής,
εν είδει της "Στέλλας" του Κακογιάννη επτά χρόνια νωρίτερα,
μέσα από μια φρέσκια, "σημερινή" ταινία, μέσα από μια
διαρκή εξομολόγηση, χωρίς ποτέ τίποτα να απαντά στην
ερώτηση "Γιατί".

2/5

παρασκευή

ΣΤΙΒΒΑΤΟ ΒΟΥΔΙ, ΚΥΝΟΙΚΟ ΠΡΩΟΙ Karel Reisz 1960

«Το μόνο που θέλω είναι να περνώ καλά. Τα υπόλοιπα είναι
προταγάνδα»

Από το φορντικό ερπυστάσιο στη βιομηχανία του ελεύθερου
χρόνου.

Από τις εφήμερες σχέσεις στη δέσμευση με σκοπό το γάμο.

Από το οικογενειακό living-room στο δικό μας καινούργιο
σπίτι.

Οι οργανισμένοι νέοι της αγγλικής εργατικής τάξης αρνούνται
αυτό που υπάρχει για να το αποδεχθούν ξανά στις
καινούριες μορφές και τα εκσυγχρονισμένα περιεχόμενά
του.

Εξάδελου μετά από κάθε Σαββατοκύριακο ξημερώνει πάλι
Δευτέρα.

